

In 2019 the exhibition Not just for the street... by Juozas Galkus was held at the LNMA Museum of Applied Arts and Design (curators Gražina Gurnevičiūtė and Živilė Intaitė), while in 2020 there were more graphic design exhibitions at various spaces. The main actor in all of them was the poster. Galkus' exhibition Not just for the street... launched the series of exhibitions organised by the LNMA, Personalities who formed Lithuanian design history. It was

divided into five parts: Contexts of the Day, The Poster goes out into the World, A Book is your Best Friend, Contrasts in Expression and Welcoming Freedom. The article seeks to review the concepts behind these exhibitions through a broader discussion of the exhibition Not just for the street... by Juozas Galkus, and to describe the contribution these exhibitions make to increasing the visibility and understanding of graphic design in society.

Lietuvos plakato dizainas parodų erdvėse

Živilė Intaitė

Juozo Galkaus paroda „Ne tik gatvei...“, Taikomosios dailės ir dizaino muziejus, 2019 m. gruodžio 6–2020 m. rugsėjo 6 d.

Kuratorės:
Gražina Gurnevičiūtė, Živilė Intaitė

Architektas
Vytautas Puzeras

Plakatas – vienas paveikiausių grafinio dizaino žanrų, sulaukiantis ne tik dizaino gerbėjų, bet ir vaizduojamosios dailės mylėtojų dėmesio. Atspindėdamas savo laikotarpį ir modernią visuomenę, jis įdomus ir istorija besidomintiems žiūrovams.

Pasak profesoriaus Juozo Galkaus, plakato vieta yra gatvėje, kur jis privalo patraukti praeivio dėmesį ryškiais spalvomis ir originalia bei prasminga kompozicija¹, tačiau šiais laikais plakatas vis dažniau savo vietą atranda muziejų

ir galerijų erdvėse. 2019 m. pabaigoje Lietuvos nacionalinio dailės muziejaus Taikomosios dailės ir dizaino muziejuje buvo atidaryta J. Galkaus paroda „Ne tik gatvei...“, kurią kuravo dailėtyrininkė Gražina Gurnevičiūtė ir šio straipsnio autorė. Nuo 2020 m. gegužės mėnesio Energetikos ir technikos muziejaus lankytojus kvietė menotylininkė Viktorijos Smailytės ir istoriko Vlado Buroko kuruota paroda „Pramonės naratyvai“. Birželio mėnesį galerijoje „Kairė dešinė“ buvo atidaryta paroda „Hei, poparte! Lietuvos grafikų kūryba XX a. 7–8 dešimtmečiais“, kuruota dailėtyrininkės Deimos Žuklytės-Gasperaitienės. Galiausiai 2020 m. rugsėjo mėnesį naujoje kultūros erdvėje „Sodas 2123“ dizaino istoriją siekianti aktualizuoti iniciatyva „Dizaino fondas“ su dizaino istorike dr. Karolina Jakaite priešakyje atidarė parodą „Gvaldos kambarys“.

Šiose parodose, nors buvo eksponuojamos ir kitos grafinio dizaino rūšys, pagrindinis vaidmuo teko plakatui. Straipsnyje siekiama apžvelgti šių parodų koncepcijas plačiau

¹
Galkus J., *Lietuvos plakato istorija*, Vilnius: Vilniaus dailės akademijos leidykla, 2015, p. 11–12.

aptariant Juozo Galkaus parodą „Ne tik gatvei...“, apibrėžti parodų įnašą siekiant didinti grafinio dizaino supratimą visuomenėje. Nors beveik visas parodas lydėjo katalogai, straipsnyje apsiribojama parodų aptarimu.

PLAKATO PARODOS VILNIAUS MUZIEJUOSE IR GALERIJOSE

Plakato, kaip ir kitų sričių dizaino kūrinių, parodos gali būti orientuotos į meninių judėjimų ir stilistikų, temų, laikotarpių ar asmenybių pristatymus. Energetikos ir technikos muziejuje vykusį parodą „Pramonės naratyvai“, kaip nurodo pavadinimas, sutelkta į pramonės temą: plakatai čia pristatyti kaip pramonės pasiekimų ir gyventojų kasdienybės liudytojai. Apsibrėžtas gana platus laikotarpis – nuo tarpukario iki XX a. 6 dešimtmečio, kuris reprezentuotas keliomis dešimtėmis darbų. Nors kuratoriai tekstuose nenurodo parodos skirstymo, ji numanomai pagal laikotarpius skyla į kelias dalis. Tarpukario plakatą reprezentuoja kūriniai, reklamuojantys įvairių pramonės šakų produktus, paslaugas, propoguojantys remti Lietuvos pramonę. Tarpukariu sparčiai kilo nauji fabrikai, intensyvéjo importas – tai lėmė pramonės klestėjimą, besiformuojančią vartojimo kultūrą, kuri atsispindėjo reklamoje. Į reklamos kūrybą įsitraukė profesionalūs dailininkai, dalies jų darbus buvo galima matyti parodoje – tai Jono Juozo Burbos, Petro Kalpoko, Vytauto Kazimiero Jonyno, Gerardo Bagdonavičiaus plakatai. Paroda suteikė progą žvilgtelti į Lietuvos grafinio dizaino pradininkus, nors šį malonumą sumažino tai, kad buvo eksponuojamos plakatų kopijos, o ne laiko žymių turintys originalūs atspaudai.

Greta tarpukario eksponuoti karo metų plakatai atspindi darbo propagandą – visuomenę agituoja kibti į darbą ir šitaip padėti pasiekti karo pergalę. Meniniu požiūriu plakuose pereinama nuo tarpukariu populiaraus *art deco* iki socrealizmo bruožų turinčių kūrinių, pieštų mažai žinomų dailininkų. Darbo propaganda aktuali išlieka ir pasibaigus karui, tik įgauna nuo Sovietų Sąjungos plėtotų ideologijos nuostatų neatsiejamą lozungų – visuomenę skatinama dirbti bei viršyti gamybinius planus. Daugelį šių plakatų sukūrė rusų kilmės dailininkai, tačiau informacija apie kūrėjus nepateikta, nors kuratorių komentarai apie plakatų sukūrimo kontekstą

būtų parodą padarę išsamesnę. Nors „Pramonės naratyvuose“ ilgą ir turiningą laikotarpį buvo pasirinkta reprezentuoti trimis dešimtėmis vaizdų, jų užteko stebėti, kaip per keletą dešimtmečių, besikeičiant politinėms aplinkybėms, kito plakato žanras bei Lietuvos pramonės pristatymas juose.

Skirtingai nei „Pramonės naratyvuose“, parodoje „Hei, poparte!“ dėmesys buvo sutelktas į plakatų meninę raišką. Parodos kuratorė Deima Žuklytė-Gasperaitienė pristatė 7–8 dešimtmetį Lietuvos plakuose ir leidiniuose plėtotą poparto stilių. Greta grafinio dizaino, ji nusprendė eksponuoti ir sieninę tapybą, scenografijos projektus, asambliažus. Siekdama įtraukti į moderniosios dailės istorijos tyrimus mažai dėmesio sulaukusį meninį stilių, kuratorė pristato popartą kūrusių dailininkų ratą, kur vieta rado ne tik žinomi grafikai, bet ir mažiau girdėti grafinio dizaino specialistai (Giedrė Bulotaitė-Jurkūnienė, Margarita Čepukienė, Kęstutis Šveikauskas ir kt.).

Parodos „Hei, poparte!“ skirstymas tematinis – jį diktavo poparte išskylančios temos ir meninės raiškos būdai. Ryškiaspalvis ir žaismingas poparto stilius parodos komentaruose siejamas su jaunąja grafinio dizaino kūrėjų karta, kuriai buvo nesvetima bohema ir noras nepaisyti oficialaus meno taisyklių bei specializacijos ribų². Greta socialistinio turinio popartišku darbų buvo galima išvysti folklorines, kultūrinės temas interpretuojančių darbų. Nuo poparto neat-siejamo psichodelinio meno „ritmai“ pristatyti plakuose, knygų ir žurnalų viršeliuose, iliustracijose, eskizuose. Įdomi, retai įdėmaus žvilgsnio sulaukianti tipografikos tema parodoje plėtojama dalyje „Grafinio dizaino bigbitas“, kurioje surinkti kūrėjų eksperimentai su šriftu, skaičiais, simboliais. Dalyje „Šlovė Didžiajam spalviui“ įdomu stebėti, kaip propagandiniai plakatai buvo „įvelkami“ į ryškiaspalvį dekoratyvinį rūbą. Kiekvieną parodos dalį ir kai kuriuos darbus papildė kuratorės komentarai, aptariantys jų socialinius, politinius, kultūrinius kontekstus. Išsami parodos kolekcija, sumanus parodos dalių skirstymas išskleidė panoramą Lietuvoje egzistavusio poparto, kuris, skirtingai nuo vakarietiškojo, Lietuvos kūrėjams dažnai liko meninės raiškos eksperimentas, o ne siekis kritikuoti elitinę kultūrą ir reflektuoti masinės kultūros įvaizdžius.

Meninė plakatų raiška ir dizaino kūrimo kontekstai kita perspektyva atsiskleidė Karolinos Jakaitės kuruotoje parodoje „Gvaldos

²
Deima Žuklytė-Gasperaitienė, „Hei, poparte! Lietuvos grafikų kūryba XX a. 7–8 dešimtmečiais“, <http://www.graphic.lt/parodos/hei-poparte-lietuvos-grafiku-kuryba-xx-a-7-8-desimtmeciais/>7107 (žiūrėta 2020 11 29)

Juozas Galkus. Plakatas
„Pollenos kosmetikos
paroda Vilniuje“. 1985
Kartonas, gušas, 88 × 57 cm
LNDM

kambarys“. Čia pristatoma asmenybė – Kęstutis Gvalda (1927–2011), dizaineris, 1965–1987 m. dirbęs Eksperimentiniame taros ir įpakavimo konstravimo biure. Dalį ten sukurtų savo ir kolegų kūrinių jis išsaugojo – jie tapo parodos medžiaga. Kitaip dar vadinamame Taros biure, kuris buvo viena svarbiausių dizaino kūrimo institucijų sovietmečiu, kelios dešimtys dailininkų kūrė grafinio dizaino darbus: plakatus, pakuotes, etiketes, logotipus, leidinių dizainą.

Vienas iš pagrindinių parodos segmentų – K. Gvaldos sukurti plakatai. Kuratorės sprendimas eksponuoti po keletą tų pačių vaizdų egzempliorių rodo, kad paroda skirta žiūrovui, besigilinančiam į darbų kūrybos ir funkcionavimo procesus. Šiuo tikslu eksponuojami gausu tapyti plakato originalai, spauda, darbai lietuvių ir rusų kalbomis, pasakojantys apie kūrybos procesus, sovietmečio spaudos galimybes, politines realijas. Atskleidžiamos modernios meninės raiškos įtakos – opartas, fotokoliažo technika ir kitos naujovės, kurias įvairiuose užsienio leidiniuose stebėjęs K. Gvalda pritaikė savo kūryboje. Parodoje skleidžiasi asmeninis aspektas, tikėtina, lemiamas kuratorės artimo santykio su autoriumi – siekiama dizainerio darbus sieti su jo asmeninėmis patirtimis ir gyvenimo įvykiais, darbuose ieškoma jo asmenybės ženklų. Paroda praturtinta įvedant kuratorės jau anksčiau tyrinėtą Taros biuro kontekstą³: tai ne tik eksponuojamos įvairių autorių (Lidijos Glinskienės, Vaidilutės Grušeckaitės, K. Gvaldos, Kęstučio Ramono ir kt.) sukurtos produktų pakuotės, firminiai ženklai, bet ir institucijos specifikos apibūdinimas, pasakojimai apie jos leidinius, parodas. Nors paroda iš pirmo žvilgsnio atrodė būsianti apie vieną asmenį, iš tiesų čia skleidėsi XX a. 7–9 dešimtmečių Lietuvos grafinio dizaino istorija ir nuo jos neatsiejamas Taros biuras, kurio veikla fragmentiškai rekonstruota parodoje.

Šiame plakato parodų kontekste išsiskiria Taikomosios dailės ir dizaino muziejuje atidaryta Juozo Galkaus (g. 1932) paroda „Ne tik gatvei...“, kurioje apie grafinį dizainą buvo nuspręsta pasakoti remiantis tik vienos asmenybės darbais. J. Galkaus yra vienas žymiausių Lietuvos plakato meistrų, gebėjęs dinamiškai keisti savo kūrybos meninę raišką, kuri išsiskyrė profesionalumu – tai leido jam išlaikyti kūrybos aktualumą dar nuo XX a. 6 dešimtmečio. Įspūdingam kūrybiniam palikimui, kurį sudaro šimtai plakatų, jų eskizų,

daugiau nei šimtas apipavidalintų knygų, kelios dešimtys sukurtų logotipų ir kitų darbų, „atrankinti“ ir pasakoti apie modernią Lietuvos kultūrą buvo pasitelktos skirtingos priemonės, kurios pristatomos toliau straipsnyje.

JUOZO GALKAUS PARODA „NE TIK GATVEI...“

J. Galkaus paroda „Ne tik gatvei...“ buvo pirmoji muziejaus organizuojamo parodų ciklo „Asmenybės, formavusios Lietuvos dizaino istoriją“ paroda. Ciklu siekta išsamiai pristatyti svarbiausius Lietuvos dizaino kūrėjus plačiai publikai, iš naujo atrasti meno bendruomenei jau žinomus autorius. Formuojant ciklo idėją – išryškinti atskirus kūrėjus – buvo svarstyta apie valstybės 100-mečio proga surengtas parodas „Taikomoji dailė ir dizainas 1918–2018“ Taikomosios dailės ir dizaino muziejuje bei „Daiktų istorijos...“ Nacionalinėje dailės galerijoje, kuriose atskiri kūrėjai kartais paskęsdavo gausybėje pristatomų daiktų.

Numanoma įvairi valstybinio muziejaus publika bei noras atskleisti J. Galkaus įtaką Lietuvos grafiniam dizainui diktavo tiek parodoje pristatomą kūrinių kolekciją, tiek parodos struktūrą. Nuspręsta derinti skirtingas priemones – skirti dėmesį efektingiausiems kūrybos pavyzdžiams, bet kartu eksponuoti galbūt ne tokius vizualiai įspūdingus, bet įdomius kūrybos pavyzdžius, kurie lankytojui leistų suprasti plakato kūrybos virtuvę ir papasakoti plakato funkcionavimo sovietmečiu sąlygas.

Paroda buvo suskirstyta į penkis dalis: „Laikmečio kontekstai“, „Plakatas išeina į pasaulį“, „Knyga – geriausias draugas“, „Ekspresijos kontrastai“ ir „Laisvę pasitikus“. Pirmąją dalimi lankytoją siekta supažindinti su plakato kūrimo procesu ir aplinkybėmis, kurios didele dalimi lemia galutinį plakato vaizdą. Čia stengtasi paliesti esminius aspektus, susijusius su plakato specifika. Plakatas – sovietmečiu ideologijai ypač paranki meno rūšis, dažnai matoma plačiosios visuomenės, tad ideologizuoto turinio kūryboje kartais neišvengė ir J. Galkaus. Šioje parodos dalyje rodytus plakatus su sovietiniais simboliais – žvaigždėmis, balandžiais, vėliavomis – papildė kuratorių komentarai, atskleidžiantys, kaip plakatistas gebėjo simbolius pateikti modernistine menine raiška, juos panaudodavo vaizdai konstruoti.

Juozas Galkus
Plakatas „Prenumeruokite respublikinę spaudą“. 1959
Popierius, ofsetas,
80 × 52 cm
LNDM

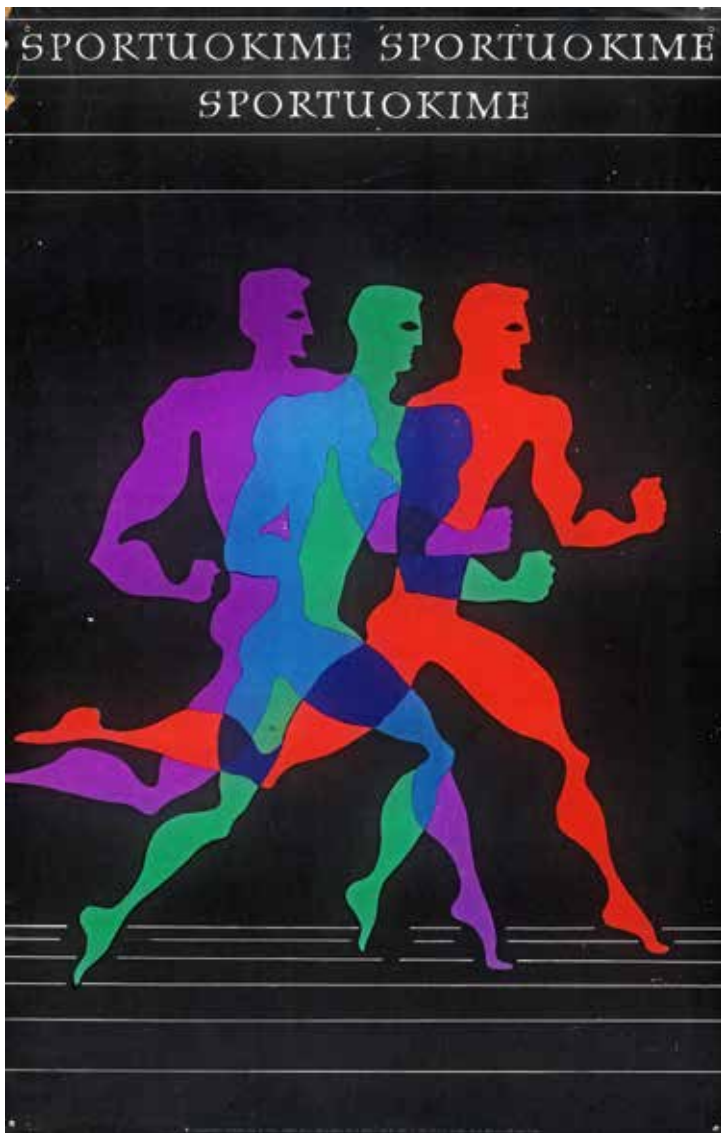
Susidūrimai su plakato spausdinimą tvirtinančiais Glavlito darbuotojais, leidyklų atstovais buvo vieni svarbiausių aspektų, lėmusių plakato galutinę išvaizdą. Šiuo atveju didelę reikšmę ekspozicijoje įgijo guašu atlikti plakato originalai ir eskizai, eksponuojami greta atspausdintų vaizdų. Būtent originalai leido parodyti tikrąsias J. Galkaus kūrybines mintis, kurios neretai buvo atmetamos dėl „formalizmo“ ar plakato užsakovui neįtinkančių, ideologijai nepataikaujančių idėjų. Eksponuojamų eskizų gausa taip pat leido atskleisti kūrybinius džiaugsmus ir vargus – plakato užsakovas kartais buvo toks reiklus, kad dailininkui tekdavo sukurti keliasdešimt ar net arti šimto eskizų, iš kurių galutinai

buvo išsirenkamas vienas ir pagal jį plėtojamas plakatas. Neatsitiktinai vaisingiausias J. Galkaus bendravimas buvo su meno organizacijomis, o plakatai – kultūrinės tematikos.

Šioje parodos dalyje norėjosi atskleisti ir ganėtinai paradoksalią plakato poziciją sovietmečiui: nors tai yra reklama, kurios varomoji jėga turėtų būti įmonių konkurencija, sovietmečiui, esant prekių trūkumui, reklama buvo menkai reikalinga. Todėl komercinio pobūdžio plakatų, reklamuojančių įmonių produkciją ar komercinius renginius, J. Galkaus kolekcijoje yra vos keli. Šį aspektą atskleidžiantys eksponatus papildė ir logotipai, kurie daugiausia buvo ne įmonių, o pelno nesiekiančių organizacijų ar renginių grafiniai ženklai.

Antroji parodos dalis „Plakatas išeina į pasaulį“ buvo sutelkta į santykį su Vakarų pasauliu – tarptautinėse parodose eksponuotus darbus. Garsiausia J. Galkaus plakato pavyzdžių dalimi, tarp kurių „Pirčiupis“, „Čilės liaudis nugalės“, „IV tapybos trienalė“, buvo siekiama supažindinti su kūriniiais, kurie Lietuvos kultūrą pristatė Italijoje, Prancūzijoje ir kitose šalyse. Čia išryškintas bene svarbiausias to meto plakato renginys Europoje – Varšuvos plakato bienalė, kurioje plakatininkas du kartus buvo apdovanotas premijomis. Greta žinomiausių J. Galkaus plakatų šioje dalyje buvo eksponuojami kiti jo dažnam lankytojui pirmą kartą matyti darbai: opartiškomis, popartiškomis tendencijomis pasižymintys vaizdai, atskleidžiantys to meto aktualijas.

Parodoje visuomenei buvo pateikta iki tol nepristatyta medžiaga – J. Galkaus apipavidalintos knygos. Skyrius, kurio pavadinimas „Knyga – geriausias draugas“ pasiskolintas iš vieno žinomiausių dailininko kūrinių, buvo skirtas ne tik parodyti vieną iš jo kūrybos sričių, bet ir siekiant pristatyti Lietuvos knygų dizaino fragmentą. J. Galkus daugiausia apipavidalino vienos svarbiausių to meto leidyklų – Valstybinės politinės ir mokslinės literatūros leidyklos (vėliau – „Mintis“) – knygas. Istorinės, mokslinės tematikos knygoms, skirtingai nei grožinei literatūrai, dailininkų dėmesys iki XX a. 6 dešimtmečio buvo menkas. J. Galkaus apipavidalintoms knygoms būdinga plakatuose plėtotą stilistiką – viršelyje apibendrinta maniera pavaizduotas konkrečios temos simbolis. Nors daugiausia apsiribota viršelių apipavidalinimu, keletas pavyzdžių rodo dailininko siekius kurti vientisą

Juozas Galkus. Plakatas
„Sportuokime, sportuokime,
sportuokime“. 1971
Popierius, ofsetas,
87 × 56 cm
LNNDM

knygos stilių pasitelkiant šriftą, knygos maketą, iliustracijas. Vis dėlto, eksponuojamos knygos, kurių buvo daugiau nei 30, rodė, kad „chruščiovinio atšilimo“ pradžioje knygų dizainas dažnai buvo suprastas kaip viršelių (pirmojo ir ketvirtojo) apipavidalinimas, iliustracijų kūrimas. Šriftas, knygos formatas ir popierius – tai maži dėmesio sulaukę knygos elementai dėl keleto priežasčių: knygų dizaino tradicijos dar nebuvo susiformavusios, o, svarbiausia, leidyklų galimybės ir apskritai spaudos pramonė išgyveno nepriteklų, trūko kokybiškų medžiagų ir technikos.

Ketvirtoje parodos dalyje „Ekspresijos keliai“ eksponuoti plakatai buvo pristatomi per

meninės raiškos prizmę. Čia pristatyti darbai, kuriems įtaką darė iš Vakarų atkeliavusios meninės idėjos – opartas, siurrealizmas, psichodelinis menas. J. Galkaus savaip interpretuotos naujovės leido Lietuvos plakatai įtraukti į tarptautinį grafinio dizaino kontekstą. Esminius individualios meninės raiškos principus pabrėžti siekta išskiriant simbolius ir metaforas vaizduojančias darbų grupes. Apibendrintai vaizduojamas simbolis – itin dažnas dailininko pasirinkimas, leidžiantis lengvai ir efektyviai pasiekti plakato žiūrovą. Metaforą J. Galkus dažnai pasirinkdavo naudoti socialinės tematikos kūriniuose, nagrinėjančiuose karo, gamtos išsaugojimo temas. Kartu siekta parodyti ir kitus dailininko naudotus vaizdo konstravimo būdus pasitelkiant konstruktyvias formas, apibendrintus vaizdinius.

Lietuvai atkūrus Nepriklausomybę, kelis dešimtmečius vyravusi plakato kūrybos sistema sugriuvo. Tačiau atsivėrė naujos galimybės – tyrinėti Lietuvos istoriją ir kurti su ja susijusiomis temomis. Šios aplinkybės lėmė J. Galkaus susitelkimą į heraldikos ir istorijos tyrimus – šios sritys buvo išsamiai pristatytos parodą užbaigiančioje dalyje „Laisvę pasitikus“. Heraldiniai ženklai, nors daug labiau taisyklių ribojama sritis, artima plakatui dėl simboliu išreiškiamos idėjos, tad dailininkas neilgai trukus įvaldė šią sritį ir sukūrė keliasdešimt Lietuvos miestų ir miestelių herbų. Čia taip pat eksponuoti J. Galkaus individualią raišką išreiškiantys XX a. 10 dešimtmetyje savo malonumui sukurti tapybiniai plakatai. Ši raiškos forma jį žavėjo dėl galimybių piešti ryškiomis, sodriomis spalvomis, kurių jis ilgėjosi kiekvieną kartą pamatęs nekokybiškais dažais atspausdintą savo plakatai. Viena vertus, ši parodos dalis demonstravo mažiau žinomas, palyginti naujas dailininko kūrybos sritis. Kita vertus, tai yra pavyzdys, kai sovietmečiu kūręs ir pripažintas menininkas pasikeitus aplinkybėms nesilaikė įprastų tradicijų, o gebėjo savo kūrybą perorientuoti į kitas tuo metu aktualias ir jam labiau priimtinas kūrybos sritis.

Dizaino parodos Lietuvoje aktyviau pradėtos rengti tik pastarąjį dešimtmetį, tad visuomenės supratimas apie šią kultūros sritį vis dar nėra didelis. Tai lemia vykstančių parodų pobūdį. Muziejų parodose, atsižvelgiant į lankytojų poreikius, siūloma susipažinti ar iš naujo pažinti klasikų kūrybą, ją pristatant per naujų požiūrių į plakatai prizmę. Čia visuomenei galbūt jau matytus, tačiau primirštus darbus stengiamasi

papildyti kontekstine medžiaga, papasakoti dizaino kūrybos dinamiką, pristatyti naujus kūrybos fragmentus, iki tol nesulaukusius dėmesio, tačiau praturtinančius supratimą apie Lietuvos dizaino istoriją ir šalies kultūrą. Galerijose rengiamose parodose pastebimas noras į Lietuvos dizaino istoriją įtraukti mažiau žinomų kūrėjų pavardes, marginalizuotus kūrinius, apibrėžti įvykius ir naujus faktus apie sovietmečiu vykusius dizaino kūrybos procesus.

Tai, jog per kiek daugiau nei metus sostinėje įvyko keturios plakatų pristatančios parodos,

liudija neslopstantį susidomėjimą sovietmečio dizainu. Jis, dažnai aptardamas jautrias okupacijos temas, pristatomas su išsamiu kontekstu, leidžia parodos lankytojui naujai permąstyti sovietmečio kultūrinį palikimą. Šiuo laikotarpiu buvo sukurti išskirtiniai darbai, kurie neatsiejami nuo Lietuvos dizaino aukso fondo. J. Galkaus parodos „Ne tik gatvei...“ lankytojų apklausa patvirtino, kad didesnė dalis muziejaus lankytojų nori juos matyti ir parodas, pristatančias sovietmečio dizaino reiškinius, vertina teigiamai⁴.

4

2020 m. sausio–kovo mėn. Taikomosios dailės ir dizaino muziejuje buvo atlikta 200 respondentų apklausa apie parodą „Ne tik gatvei...“ 67,7 proc. respondentų parodą įvertino labai gerai, 23,3 proc. – gerai.